ЪРНЕСТ ХЕМИНГУЕЙ
КРАТКОТО ЩАСТИЕ В ЖИВОТА НА ФРАНСИС МАКОМБЪР

Превод от английски: Димитри Иванов, 1982

chitanka.info

Беше вече обед и всички бяха насядали под двойния зелен сенник на палатката, в която се хранеха, давайки си вид, че не се е случило нищо.

— Оранжада или цитронада? — попита Макомбър.

— Ще пия коктейл — каза Роберт Уилсън.

— И аз ще пия коктейл. Трябва да пия нещо — обади се жената на Макомбър.

— Да, най-добре — съгласи се Макомбър. — Кажи му да приготви три коктейла.

Момчето, което им прислужваше, се беше вече заловило за работа и вадеше бутилките от мокрите брезентови кофи, оставени да се охлаждат от вятъра под дърветата, засенили палатките.

— Колко трябва да им дам? — запита Макомбър.

— Стига им една лира — отвърна Уилсън. — Няма защо да ги разглезвате.

— Да я дам на старейшината, а той ще им я подели?

— Точно така.

Преди половин час готвачът, прислужниците, туземецът, който дереше кожите и носачите посрещнаха Франсис Макомбър пред лагера и триумфално го понесоха на ръце към палатката му. Носачите на пушките не се присъединиха към шествието. Когато туземците го пуснаха пред входа на неговата палатка, той се ръкува с всички, прие поздравленията им, влезе и поседна на леглото, докато дойде жена му. Тя не каза нищо и той побърза да излезе навън, изми лицето и ръцете си в брезентовата кофа, отиде при палатката, в която се хранеха и се изтегна на сянка в удобния походен стол, полъхван от ветреца.

— Имате вече и лъвска кожа — обърна се към него Роберт Уилсън, — и то каква!

Мисис Макомбър бързо погледна Уилсън. Беше изключително хубава жена, с грижливо поддържана външност; преди пет години, заради нейната красота и обществено положение й плащаха по пет хиляди долара, за да публикуват, придружени със снимка, препоръките й за козметични средства, които тя самата никога не употребяваше. Единадесет години, откакто се бе омъжила за Франсис Макомбър.

— Наистина, хубав екземпляр — съгласи се Макомбър. Жена му сега погледна към него. Гледаше двамата мъже, сякаш ги виждаше за първи път.

Единият от тях, белият ловец Уилсън, тя досега не беше разгледала, както трябва. Беше среден на ръст, светлокос, румен, с ниско подстригани мустаци, извънредно студени сини очи и около тях бели бръчици, които весело се очертаваха, когато се усмихваше. В момента той й се усмихваше, тя отвърна очи от лицето му, погледът й се плъзна по приведените му рамене под свободното яке, на което вместо горен джоб стояха втъкнати четири голямокалибрени патрона, големите му загорели ръце, стария брич, твърде мръсните ботуши и накрая пак червендалестото му лице. Забеляза, че бронзовият загар на лицето му свършва с рязка граница поради сянката от тропическия шлем, сега увиснал на една от закачалките на рейката, поддържаща платнището.

— Да пием за лъва! — предложи Роберт Уилсън. Той пак й се усмихна, а тя, без да отвръща на усмивката му, погледна мъжа си с любопитство.

Франсис Макомбър беше много висок, но въпреки ръста си много добре сложен, тъмнокос, ниско подстриган като спортист, със сравнително тънки устни. Минаваше за красив. Носеше ловни дрехи като на Уилсън, само че неговите бяха нови, беше тридесет и пет годишен, поддържаше мускулите си, играеше добре тенис, спечелил беше няколко състезания по спининг и току-що се бе проявил пред всички като страхливец.

— За лъва — присъедини се той. — Не знам как да ви благодаря за това, което направихте.

Маргарет, жена му, извърна очи от него и отново ги спря на Уилсън.

— Хайде да не говорим за лъва — каза тя. Уилсън я погледна. Този път се усмихна тя.

— Днес беше много особен ден — продължи Маргарет. — Защо не си сложите шапката? Нали ми казахте, че по пладне трябва да се носи шапка, дори под сенника.

— Може и да я сложа — съгласи се Уилсън.

— Знаете ли, мистър Уилсън, че лицето ви е много червено — усмихна се тя отново.

— От пиенето е.

— Не мисля. И Франсис пие много, а никога не се зачервява.

— Днес се изчервих — направи опит да се пошегува Макомбър.

— Не — каза Маргарет, — днес аз се изчервих. А мистър Уилсън си е винаги червен.

— Трябва да е расова особеност — каза Уилсън, — Както и да е, не мисля, че моята красота е най-интересната тема за разговор.

— Едва започнах.

— Все пак да приключим.

— Разговорът ще стане неприятен — заяви Маргарет.

— Не ставай глупава, Марго — намеси се мъжът й.

— Няма нищо неприятно — каза Уилсън. — Имате чудесен лъв.

Марго ги изгледа и те видяха, че тя се готви да заплаче. Уилсън бе предусещал това и беше на тръни. Макомбър отдавна беше престанал да се тревожи за такива неща.

— Защо трябваше да стане така, ах, защо трябваше да стане така! — простена тя и тръгна към палатката си. Не заплака на глас, но те видяха как раменете й потръпват под леката розова блуза.

— Женски настроения — обърна се Уилсън към високия си събеседник. — Нищо сериозно. Нервна преумора или нещо такова.

— Не — каза Макомбър. — Цял живот няма да си го простя.

— Глупости. Да пием по още един коктейл. Забравете цялата тази история. Така или иначе не е особено важно.

— Да опитаме — съгласи се Макомбър. — Няма да забравя обаче това, което направихте за мен.

— Нищо не съм направил. Всичко това са глупости.

И така, те седяха под сянката на кичестите акации край лагера, зад тях бяха голи чуки, по-нататък тревиста площ, която се спускаше към потока, осеян с балвани, отвъд започваше гората; отпиваха от охладените коктейли — джин със сок от лайм — и избягваха да се гледат в очите, а слугите слагаха масата за обед. Уилсън се досети, че туземците са научили всичко и когато забеляза как личният прислужник на Макомбър любопитно поглежда господаря си, слагайки приборите на масата, смъмри го на суахали[1]. Туземецът се отстрани с безизразно лице.

— Какво му казахте? — запита Макомбър.

— Нищо. Казах му да пипа по-чевръсто или ще наредя да получи петнадесет удара, и то такива, че да ги запомни.

— Как така? С бич?

— Това, разбира се, е противозаконно. Би трябвало да ги глобяваме.

— Значи, биете ги както едно време.

— И още как. Ако рекат да се оплачат, ще стане голяма история. Но те мълчат. Предпочитат боя пред глобите.

— Колко странно — каза Макомбър.

— В същност не е толкова странно — възрази Уилсън. — Какво бихте предпочели? Да ви ударят един хубав бой или да не ви платят?

Стана му неудобно, че зададе такъв въпрос и преди Макомбър да може да отговори, продължи:

— По един или друг начин всички ядем бой. Животът всеки ден ни нанася удари.

„Извъртях го, но пак стана гаф. Боже мой — помисли си той, — какъв съм дипломат.“

— Да, всички ядем бой — съгласи се Макомбър и продължи да гледа настрани. — Много ми е неприятна цялата история с лъва. Нали няма да се разчуе? Искам да кажа, никой няма да научи, нали?

— Имате пред вид да не я разкажа в Матайга клуб? Този път Уилсън го изгледа хладно. Не беше очаквал това. „Бил не само малодушен, но и празноглавец — помисли си той. — А до днес ми беше дори симпатичен. Тия американци — никога не можеш да ги разбереш.“

— Няма — каза Уилсън. — Аз съм професионален ловец. Ние никога не говорим за клиентите си. По този въпрос можете да бъдете спокоен. Но да се изисква това от нас, не е прието.

Току-що беше решил, че ще е по-удобно да се спречкат. Той ще се храни сам, а след това ще чете. Те ще се хранят отделно. До края на това сафари ще се държи с тях хладно и официално. Consideration distinguee, както казват французите. Хиляди пъти по-добре, отколкото да гледа тези блудкави преживявания. Ще обиди Макомбър и отношенията им ще бъдат ясни: ще се държат на разстояние. След като се нахрани, ще може да чете и ще продължи да пие от тяхното уиски. Така казваха, когато някое сафари не върви.

Срещнеш друг бял ловец и го запиташ: „Е, как е?“ — а той отговаря: „О, продължавам да им пия уискито“ — и разбираш, че са започнали да не се търпят.

— Моля да ме извините — каза Макомбър и обърна към него американското си лице, което щеше да си остане младежко до старини. Уилсън забеляза ниско подстриганата коса, хубавите очи, които, вместо да гледат открито, шареха настрани, правилния нос, тънките устни, изящната линия на челюстта. — Извинете, че не съобразих. Има куп неща, които не са ми ясни.

„Няма какво да се прави“ — каза си Уилсън. Той искаше да се спречкат бързо и окончателно, беше го обидил, а глупакът стоеше пред него и се извиняваше. Направи още един опит:

— Не се тревожете, че ще се раздрънкам — каза той. — Нали трябва да си пазя хляба. Затова в Африка жените винаги улучват лъва, а белите мъже никога не побягват.

— Побягнах като заек — съгласи се Макомбър. „Какво можеш да кажеш на човек, който ти отговаря така?“ — чудеше се Уилсън.

Той погледна Макомбър с равнодушните си сини очи, очи на картечар, а другият му се усмихна. Имаше приятна усмивка, но в очите му се четеше колко е засегнат.

— Може би с биволите ще се отсрамя — каза той. — Нали сега е ред да бием биволи?

— Още утре сутрин, ако искате — отвърна Уилсън. Може би не беше прав. Може би точно тъй трябваше да се преглъщат такива неща. С тия американци човек не знае какво да мисли. Макомбър отново му беше симпатичен. Ако можеше да се забрави днешната сутрин. Но това, разбира се, беше невъзможно. Станалото беше наистина неприятно.

— Ето я и мемсахиб — каза той. Тя идваше от палатката си, освежена, весела и прелестна. Овалът на лицето й беше съвършен, толкова съвършен, че човек би могъл да я сметне за глупава. „Но не е глупава — мислеше си Уилсън, — всичко друго, но не и глупава.“

— Как се чувствува прекрасният, червенолик мистър Уилсън? А ти, Франсис, съкровище мое, по-добре ли се чувствуваш?

— Много по-добре — каза Макомбър.

— Реших да забравя цялата история — заяви тя, сядайки на масата. — Има ли значение дали Франсис може да сваля лъвове с един изстрел или не? Не му е това работата. Това е работа на мистър Уилсън. Мистър Уилсън е наистина внушителен, независимо какво сваля. Сваляте всичко, нали, мистър Уилсън?

— Да, всичко — каза Уилсън. — Абсолютно всичко. „Те са най-коравосърдечните жени на света — мислеше си той. — Най-коравосърдечните, най-жестоките, най-хищните и най-привлекателните; толкова са коравосърдечни, че мъжете им се размекват или стават истерици. А може би си избират мъже, които могат да водят за носа? Но пък едва ли са толкова опитни, когато се омъжват“ — разсъждаваше той. Добре, че знаеше от преди как трябва да се действува с американките, защото тази беше наистина много привлекателна.

— Утре сме на лов за биволи — обърна се той към нея.

— Ще дойда и аз.

— Не. Няма да дойдете.

— О, да, ще дойда. Нали, Франсис?

— Защо не останеш в лагера?

— За нищо на света. Не ми се иска да пропусна някое зрелище като днешното.

„Когато стана — разсъждаваше Уилсън, — когато стана и се отдалечи, за да се наплаче, имаше вид на нормална жена. Имаше вид, че си дава сметка за станалото, че е засегната заради мъжа си и заради себе си, че вижда как стоят нещата. Изчезва за двадесет минути и ето я отново, покрита с непроницаемия лак от жестокост на американките. Най-ужасните жени на света. Наистина най-ужасните.“

— Утре ще имаш ново зрелище — каза Франсис Макомбър.

— Вие няма да дойдете — намеси се Уилсън.

— Лъжете се — възрази тя. — Освен това искам отново да ви видя в действие. Тази сутрин бяхте възхитителен. Разбира се, ако може да има нещо възхитително в това да пръснеш черепа на някое животно.

— Обедът е сложен — каза Уилсън. — Струвате ми се много весела.

— Защо не? Не съм дошла тук, за да скучая.

— Не може да се каже, че беше скучно — възрази Уилсън. Пред погледа му бяха балваните и стръмният, горист насрещен бряг; той отново си припомни днешната сутрин.

— Ни най-малко — съгласи се тя. — Беше чудесно. А утре не можете да си представите с какво нетърпение очаквам утрешния ден.

— Това, което сега ви предлагат, е печено от антилопа Куду поясни Уилсън.

— Онези едри животни, които приличат на крави и подскачат като зайци, нали?

— Определението не е лошо — отвърна Уилсън.

— Месото им е много вкусно — каза Макомбър.

— Ти ли я застреля, Франсис? — запита тя.

— Да.

— А не са ли опасни?

— Само ако паднат отгоре ви — намеси се Уилсън.

— Радвам се, че е така.

— Не можеш ли поне за малко без ехидни подмятания, Марго — каза Макомбър, отряза си парче месо, набоде го на вилицата и сложи отгоре му пюре от картофи и моркови със сос.

— Мога, защо не — каза тя, — след като тъй мило ме помоли.

— Довечера ще пием шампанско за лъва — каза Уилсън. — Сега по обед е горещо.

— Ах, да, лъва. Бях забравила за него.

„Ето — каза си Роберт Уилсън — тя го изтезава, и то жестоко. Или може би смята, че така именно трябва да се държи пред чужди хора? Наистина как трябва да се държи една жена, която е открила, че мъжът й е жалък страхливец? Жестока е като дявол — впрочем те всички са жестоки. Защото управляват, а когато управляваш, понякога трябва да бъдеш жесток. Както и да е, до гуша ми са дошли тези проклети тиранични характери.“

— Вземете си още от антилопата — предложи й той вежливо.

Късно следобед Уилсън и Макомбър потеглиха с колата заедно е шофьора-туземец и с двамата носачи на пушките. Мисис Макомбър остана в лагера. Каза им, че е горещо, а освен това утре тръгва с тях рано сутринта. Докато се отдалечаваха, Уилсън я погледна: тя стоеше под голямото дърво, по-скоро мила, отколкото красива, в ловния си костюм — пясъчен цвят с розов оттенък, — черната й коса, опната назад и прибрана в нисък кок, а лицето — тъй свежо, сякаш е в Англия — помисли си той. Тя махна с ръка за сбогом и колата се понесе през високите блатни треви и закриволичи между дърветата по посока на хълмистата местност, обрасла в храсталаци.

Там намериха стадо водни антилопи, слязоха от колата, приближиха се дебнешком към един стар мъжкар с дълги, извити рога и Макомбър го свали с точен изстрел от двеста ярда, а останалите

животни от стадото, подплашени, побягнаха: скачаха едно през друго, с присвити предни крака, и правеха такива плавни и невероятни скокове, каквито човек прави понякога насън.

— Добър изстрел! — отсъди Уилсън. — Те са дребни и трудно се улучват.

— А главата струва ли си?

— Превъзходна е. Стреляйте все така и всичко ще бъде наред.

— Мислите ли, че утре ще намерим биволи?

— По всяка вероятност, да. Те излизат на паша сутрин рано и ако ни провърви, може да го издебнем на открито.

— Иска ми се да се реванширам за историята с лъва — каза Макомбър. — Не е много приятно да изпаднеш в такова положение пред очите на собствената си жена.

„Неприятното е, че си допуснал да изпаднеш в такова положение, все едно дали пред очите на жена ти, или не, а сега на всичко отгоре говориш за станалото“ — помисли си Уилсън. Но вместо това каза:

— На ваше място не бих мислил повече за това. Всеки може да обърка конците, когато за пръв път излезе срещу лъв. Минало-заминало.

Но същата нощ, след като вечеряха и пиха уиски със сода край огъня, преди да се оттеглят, Франсис Макомбър лежеше на походното си легло под москитовата мрежа, вслушваше се в нощните шумове и чувствуваше, че не е минало. Нито беше минало, нито пък започваше. Беше пред очите му, точно както в оня миг, някои подробности изпъкваха с жестока отчетливост и той потъваше от срам. Но по-силно от срама чувствуваше вледеняваш страх и празнота в себе си. Страхът беше в него като студена, лигава празнота на мястото на някогашната увереност и цял го разстройваше. Страхът не го беше оставил, беше вътре в него.

Всичко беше започнало миналата нощ, когато той се събуди и чу лъвът да реве нагоре по течението на потока. Ревеше басово, а накрая хриптеше и се закашляше, сякаш беше до самата палатка, и когато Франсис Макомбър се събуди и го чу, хвана го страх. До него достигаше равномерното дишане на жена му, тя спеше. Нямаше на кого да каже, че го е страх, нямаше кой да сподели страха му и той лежеше сам, без да знае сомалийската поговорка, че храбрият се

уплашва от лъва три пъти: когато за пръв път види следите му, когато за пръв път го чуе да реве и когато за пръв път се изправи срещу него. След това, когато закусваха, преди изгрев слънце, на светлината на фенера, окачен пред палатката, лъвът отново зарева и на Франсис му се стори, че той е на две крачки от лагера.

— По рева си личи, че е стар лъв — каза Роберт Уилсън и вдигна глава от кафето й пушената риба. — Чувате ли го как кашля?

— Много ли е близо?

— Около миля нагоре по потока.

— Ще го видим ли?

— Ще се постараем.

— Толкова ли е силен ревът му? Чува се тъй, сякаш е в самия лагер.

— Много е силен — каза Роберт Уилсън. — Чува се невероятно надалеч. Да се надяваме, че не се крие и ще можем да стреляме. Туземците разправят за някакъв много едър лъв из тия места.

— Ако ми се удаде да стрелям — запита Макомбър, — къде трябва да го ударя, за да го сваля?

— В плешката — каза Уилсън. — Или ако можете — във врата. Гледайте да ударите на кокал. Тогава ще го свалите.

— Надявам се, че ще умеря както трябва — каза Макомбър.

— Вие стреляте много добре. Не избързвайте. Стреляйте, когато сте сигурен. Решаващ е първият изстрел.

— От какво разстояние?

— Не може да се каже. Тук има думата лъвът. Но стреляйте само ако е достатъчно близо и сте сигурен в изстрела.

— От по-малко от сто ярда? — Уилсън бързо го погледна.

— Сто ярда е горе-долу добре. Може и от по-близко. От по-далеч изобщо не правете опит. Но сто ярда е добре. От такова разстояние можете да го ударите, където поискате. А ето я и мемсахиб.

— Добро утро — каза тя. — Тръгваме ли?

— Веднага, щом закусите — отвърна Уилсън. — Как се чувствате?

— Чудесно. Много се вълнувам.

— Ще отскоча да видя дали всичко е готово — каза Уилсън и стана. В същия миг лъвът отново зарева.

— Гласовита твар — каза той. — Ще го накараме да млъкне.

— Какво ти е, Франсис? — запита го жена му.

— Нищо.

— Не, има ти нещо — защо си така разстроен?

— Нищо ми няма.

— Кажи ми — каза тя и се вгледа в него. — Не се ли чувствуваш добре?

— Всичко е от този рев, дявол да го вземе. Продължи цялата нощ.

— Защо не ме събуди? С удоволствие бих послушала…

— Трябва да убия тази проклета гадина — каза Макомбър с жалък вид.

— Нали за това си дошъл?

— Да. Но се чувствувам нервен. Като го слушам как реве, хващат ме нервите.

— Тогава убий го да замлъкне, както каза Уилсън.

— Добре, мила. На думи е лесно.

— Не се боиш, нали?

— Не, разбира се. Но цяла нощ го слушах да реве и ме хванаха нервите.

— Ще се справиш с него чудесно — каза тя. — Знам, че ще се справиш. Изгарям от нетърпение да видя как ще стане всичко.

— Свърши си закуската и тръгваме.

— Още не се е разсъмнало. Къде по това време?

В същия миг лъвът се обади: дълбокият басов рев, напомнящ стенание, внезапно премина в гърлен звук, нарастващ и вибриращ, процепи въздуха и потъна във въздишка, последвана от тежко хриптене.

— Сякаш е на две крачки оттук — забеляза жената на Макомбър.

— Господи — въздъхна той, — не мога да го понасям.

— Звучи внушително.

— Внушително! Просто ужасно!

Роберт Уилсън се приближи засмян, понесъл късата си неугледна карабина „Гибс 0,505“, с несъразмерно дебела цев.

— Хайде — подкани ги той. — Вашият носач взе спрингфилда и голямокалибрената карабина. Всичко е в колата, Имате ли патрони?

— Да.

— Аз съм готова — обади се мисис Макомбър.

— Ще го накараме да замлъкне, стига е вдигал врява — каза Уилсън. — Седнете отпред. Мемсахиб може да седне до мен на задната седалка.

Те се качиха в колата и в сивата светлина на утрото потеглиха между дърветата, нагоре по потока. Макомбър дръпна затвора на карабината си, погледна бойните патрони вътре, върна назад ръкохватката и сложи предпазителя. Забеляза, че ръката му трепери. Бръкна в джоба си да се увери, че има още патрони, опипа с ръка и патроните, втъкнати отпред на якето му. Обърна се към Уилсън, седнал на задната седалка до жена му — колата беше без врати, приличаше на сандък, — и видя, че двамата са засмени и възбудени. Уилсън се наведе напред и прошепна:

— Вижте как птиците се спускат надолу. Това значи, че старият хищник е оставил плячката си.

Макомбър забеляза, че отвъд потока, над дърветата, се вият лешояди и се спускат отвесно надолу.

— Вероятно ще слезе да пие вода някъде насам — шепнеше Уилсън. — Преди да отиде да лежи. Отваряйте си очите.

Те караха бавно по високия бряг на потока, който на това място се врязваше дълбоко в каменистото си корито, и криволичеха между големите дървета. Макомбър, който наблюдаваше отсрещния бряг, усети, че Уилсън го хваща за ръката. Колата спря.

— Ето го там — зашептя той. — Напред вдясно. Излезте и стреляйте. Великолепен лъв.

Сега и Макомбър го видя. Той стоеше с хълбок към тях и ги гледаше, вдигнал голямата си глава. Утринният ветрец, който лъхаше срещу тях, леко поклащаше тъмната му грива и в сивата светлина на зората той се открояваше на високия бряг, огромен, с масивни плещи и туловище, разширяващо се постепенно към гърдите.

— На какво разстояние е? — попита Макомбър и вдигна пушката.

— Около седемдесет и пет ярда. Излезте и стреляйте.

— Не може ли да стрелям оттук?

— От кола по лъв не се стреля — каза му Уилсън на ухото. — Излезте. Той няма да стои там цял ден.

Макомбър прекрачи дъгообразната извивка на ламарината встрани от предната седалка, сложи крак на стъпалото и слезе на

земята. Лъвът, величествен и невъзмутим, продължаваше да гледа непознатия предмет, чиито очертания неговите очи възприемаха като някакъв свръх носорог. Миризмата на човек не бе стигнала до него и той наблюдаваше предмета, движейки бавно голямата си глава. Той гледаше, не се боеше, а се двоумеше дали да слезе, за да пие от потока, докато отсреща стои онова „нещо“. Изведнъж видя, че от предмета се отделя човешка фигура, тогава обърна тежката си глава и се насочи към прикритието на дърветата, но в същия миг чу оглушителен трясък и почувствува удара на 0,30-0,6-калибрения куршум със стоманена ризница, който се впи в хълбока му и го прониза през стомаха с внезапно, изгарящо и отвратително усещане. Ранен, натежал, с пълен стомах, той се понесе на големите си лапи през дърветата към високата трева, когато втори трясък разцепи въздуха и мина край него. След това се разнесе нов трясък, нещо го удари ниско в ребрата, мина през него, устата му се напълни с кървава пяна и той направи няколко скока към високата трева, където можеше да се притаи, незабелязан, докато онова гърмящо нещо дойде по-близо, за да се хвърли и разкъса човека, който го държеше.

Когато Макомбър слизаше от колата, той не мислеше какво изпитва лъвът. Знаеше само, че ръцете му треперят — пристъпяйки напред, едва успяваше да застави краката си да се подчиняват. Бедрата му бяха като схванати, усещаше как мускулите му треперят. Той вдигна карабината, прицели се в тила, там където главата на лъва се съединяваше с гръбначния стълб и натисна спусъка. Изстрел не последва, макар че едва не си счупи пръста от натискане. Тогава се досети, че не е дръпнал предпазителя, свали карабината, за да освободи спусъка и направи още една вдървена крачка напред — лъвът видя фигурата му, която се отдели от силуета на колата, обърна се и започна да се отдалечава, тичешком, Макомбър стреля и чу характерния звук „уънк“, който показваше, че куршумът е попаднал в целта, но лъвът продължи да тича. Макомбър стреля отново и всички видяха как куршумът вдигна фонтан от пръст зад бягащия лъв. Той съобрази, че трябва да мери по-ниско, стреля още веднъж, чу се как куршумът попадна в целта, но лъвът продължи да тича към високата трева и се скри, преди той да успее да върне напред ръкохватката на затвора.

Макомбър стоеше неподвижен, повдигаше му се, зареденият спрингфилд трепереше в ръцете му, а жена му и Роберт Уилсън бяха до него. Двамата туземци, носачи на пушките, също се бяха приближили и говореха нещо на своя език вакамба.

— Ударих го — каза Макомбър. — Два пъти го ударих.

— Първия път в стомаха, втория — някъде отпред — каза Уилсън без въодушевление. Туземците изглеждаха много загрижени. Бяха се смълчали.

— Може би сте го убили — продължи Уилсън. — Ще почакаме малко, а после ще отидем да видим.

— Защо?

— Ще го изчакаме да загуби сили и тогава ще го проследим.

— Аха — задоволи се да каже Макомбър.

— Лъвът е великолепен — продължи бодро Уилсън. — Но се завря на много лошо място.

— Защо да е лошо?

— Не можеш да го видиш, докато не се приближиш съвсем до него.

— Аха — каза Макомбър.

— Да вървим — подкани го Уилсън. — Мемсахиб може да остане тук, в колата. Ще разгледаме следите от кръвта.

— Остани тук, Марго — каза Макомбър на жена си. Устата му беше съвсем пресъхнала и говореше трудно.

— Защо? — запита тя.

— Така каза Уилсън.

— Ще отидем да хвърлим един поглед — обърна се към нея Уилсън. — Вие ще останете. Оттук ще виждате дори по-хубаво.

— Добре.

Уилсън се обърна към шофьора и заговори на суахали.

Той кимна и каза:

— Да, бвана.

Те се спуснаха по стръмния бряг, прекосиха потока, катерейки се от камък на камък, изкачиха се на отсрещния бряг, като се хващаха за провисналите корени, продължиха напред и стигнаха до онова място, откъдето лъвът бе побягнал след първия изстрел на Макомбър. По ниската трева се тъмнееха петна от кръв, които туземците посочваха със стръкчета трева. Следата водеше към дърветата край брега.

— Какво ще правим? — запита Макомбър.

— Нямаме голям избор — каза Уилсън. — Колата не може да премине тук. Брегът е много стръмен. Ще го поизчакаме да изгуби сили и ще отидем двамата да го потърсим.

— Не можем ли да запалим тревата?

— Зелена е още.

— А, не може ли да изпратим викачи да го прогонят?

Уилсън го измери с очи.

— Можем, разбира се — каза той. — Но това значи да ги изпратим на почти сигурна смърт. Знаем, че лъвът е ранен. Ако не беше ранен, можехме да го прогоним — щеше да избяга от шума, — но раненият лъв направо напада. Забелязваш го чак когато си до него. Той така се снишава, че може да се скрие там, където няма да допуснете, че може да се скрие и заек. При такова положение няма как да изпратим туземците. Някой ще бъде разкъсан.

— А носачите на пушките?

— О, те ще дойдат с нас. Такова е тяхното шаури. Подписали са договор за това. Но както виждате, не им е много весело, нали?

— Не искам да отида там — каза Макомбър. Думите сами излязоха от устата му, преди да се усети какво казва.

— И аз не искам — отвърна развеселен Уилсън. — Но все пак няма друг изход. — След това размисли, погледна Макомбър и изведнъж забеляза, че той цял трепери и гледа нещастно.

— Вие, разбира се, можете и да не дойдете. Затова ме наемат. Затова ми и плащат толкова пари.

— Искате да кажете, да отидете сам? Не можем ли да го оставим така?

Роберт Уилсън, който досега бе погълнат изцяло от лъва и от създалото се положение и не бе помислил за Макомбър, макар и да бе забелязал, че той нервничи, изведнъж се почувствува като човек, който по грешка е отворил чужда врата в хотел и е видял нещо срамно.

— Какво искате да кажете?

— Не може ли просто да го оставим?

— Какво значи това? Да се залъгваме, че не сме го ранили?

— Не. Просто да се махаме.

— Така не може.

— Защо?

— Първо, защото ще се мъчи. И, второ, може някой, без да иска, да се натъкне на него.

— Разбирам.

— Но вие съвсем не сте длъжен да идвате.

— Искам да дойда — каза Макомбър. — Но нали разбирате, хвана ме страх.

— Когато тръгнем, аз ще вървя напред — каза Уилсън, — а Конгони ще търси следите. Вие стойте зад мен и малко встрани. Възможно е да заръмжи и да го чуем. Щом го видим, ще стреляме и двамата. Не се тревожете. Няма да ви оставя нито за миг. В същност може би най-добре ще е да не идвате. Да, най-добре. Да бяхте се прехвърлили отсреща при мемсахиб, а аз ще свърша с него.

— Не, искам да дойда.

— Добре — съгласи се Уилсън. — Но ако не ви се идва, по-добре недейте. В края на краищата това е мое шаури.

— Искам да дойда — каза Макомбър. Двамата седнаха под едно дърво и запушиха.

— Докато чакаме, можете да отидете да поговорите с мемсахиб — каза Уилсън.

— Не.

— Аз ще отида да й кажа да се запаси с търпение.

— Добре — каза Макомбър. Той седеше и се потеше под мишниците, устата му беше суха, в стомаха си чувствуваше празнота, щеше му се да има смелостта да каже на Уилсън да отиде и довърши лъва без него. Той не знаеше колко много бе ядосан Уилсън, че не е забелязал състоянието му по-рано, за да го изпрати обратно при жена му. Той още седеше, когато Уилсън се върна.

— Донесох голямокалибрената ви пушка — каза той. — Вземете! Смятам, че му дадохме достатъчно време. Да вървим!

Макомбър взе пушката, а Уилсън добави:

— Ще вървите зад мен, около пет ярда вдясно и ще правите каквото ви казвам.

След това се обърна на суахали към двамата туземци, които бяха мрачни като осъдени на смърт.

— Да вървим — каза той.

— Може ли да пия малко вода? — запита Макомбър. Уилсън се обърна към по-възрастния от двамата носачи, той откопча манерката,

закачена на колана му, отвинти запушалката и я подаде на Макомбър, който я пое: стори му се много тежка, а вълненият калъф — груб и влакнест на пипане. Той я надигна, за да пие, и се загледа — пред него бяха високите треви, зад тях — клонести дървета с широки, плоски корони. Насреща им подухваше ветрец и високата трева се вълнуваше. Той погледна туземеца и разбра, че и него го измъчва страх.

На тридесет и пет ярда от тях грамадният лъв дебнеше, снишен в тревата. Ушите му бяха присвити назад, лежеше неподвижен — само дългата му опашка, завършваща с черен кичур косми, нервно се повдигаше и отпускаше. Той бе залегнал веднага, щом стигна до това прикритие; гадеше му се от куршума, който бе пронизал пълния му стомах, и губеше сили от раната в дробовете; при всяко издишване устата му се пълнеше с рядка, кървава пяна. Хълбоците му бяха горещи и мокри от пот, мухи бяха покрили дупчиците, пробити от куршумите в жълто кафявата му кожа, големите му жълти очи, присвити от омраза, гледаха право напред и примижаваха от болка, когато вдишваше, а ноктите му се забиваха в меката пръст, изпечена от слънцето. Цялото му същество се съсредоточаваше: всичко в него — болка, гадене, омраза и последните му сили — се мобилизираше, за да се устреми напред. Той чуваше хората и изчакваше, събираше всичките си сили и се готвеше да връхлети върху им, веднага щом влязат във високата трева. Когато чу гласовете им, опашката му застина неподвижна, а когато те дойдоха до тревата, той хрипкаво изръмжа и се понесе напред.

Старият туземец, Конгони, вървеше пръв по кървавата диря, Уилсън държеше готова голямокалибрената си карабина и следеше всяко движение на тревата, вторият носач гледаше напред и се вслушваше, Макомбър пристъпяше зад Уилсън със заредена карабина: едва бяха навлезли в тревата, когато Макомбър чу задавеното от кръв, хрипкаво ръмжене и видя, че нещо прошумолява и се стрелва през нея. Миг след това той се усети, че бяга, бяга с всички сили, обезумял от страх, назад към откритие бряг на потока. Чу характерния трясък „ка-ра-уонг“ на голямата карабина на Уилсън, след това — второ оглушително „ка-ра-уонг“. Обърна се и видя, че лъвът, обезобразен и страшен, половината му глава едва ли не отнесена, пълзи към Уилсън, там където започваше тревата, а човекът с червеното лице превърта ръкохватката на късата си грозна карабина, прицелва се внимателно —

пламък от дулото, ново оглушително „ка-ра-уонг“, пълзящото, тежко и жълто туловище на лъва се вцепенява, голямата обезобразена глава клюмва напред и Макомбър, застанал сам на откритото, където бе избягал, със заредена карабина в ръка, под презрителните погледи на двама чернокожи и един бял, разбра, че лъвът е мъртъв. Той се приближи към Уилсън — високият му ръст сякаш сам по себе си крещящо обвинение срещу него, — а белият ловец го погледна и запита:

— Ще правите ли снимки?

— Не — отвърна той.

По пътя към колата не проговориха. След това Уилсън каза:

— Великолепен лъв, дявол да го вземе! Момчетата ще го одерат. Ние можем да поседим тук на сянка.

Уилсън седна отпред, а жената на Макомбър на задната седалка до него. Не се погледнаха ни веднъж. По едно време Макомбър се пресегна и взе ръката й, без да вдига очи към нея, но тя я отдръпна. Той погледна към отсрещния бряг на потока, където туземците деряха лъва, и разбра, че тя е видяла всичко. Както седяха, жена му се наведе напред и сложи ръка на рамото на Уилсън. Той се обърна, а тя се наведе над ниската облегалка и го целуна в устата.

— О, все пак!… — промълви Уилсън и бронзовото му лице стана още по-червено.

— Мистър Роберт Уилсън! — каза тя, — прекрасният червенолик Роберт Уилсън!

След това отново седна при Макомбър и се загледа към отвъдния бряг на потока, където лежеше лъвът: одраните му лапи стърчаха нагоре с очертани мускули и бели сухожилия, туземците сваляха кожата от издутия бял корем. Накрая косачите донесоха още мократа и тежка кожа, навиха я, качиха се с нея отзад и колата потегли. До самия лагер не размениха ни дума повече.

Такава беше историята с лъва. Макомбър не знаеше какво бе чувствувал лъвът, преди да се хвърли напред, нито когато връхлиташе и страшният двутонен удар на карабината с калибър 0,505 попадна в устата му почти от упор, не знаеше каква сила го бе тласкала напред и след това, когато втората оглушителна експлозия пречупи кръста му и въпреки това той продължи да пълзи към гърмящия, оглушителен предмет, който го убиваше. Уилсън донякъде разбираше това и го бе

изразил само с думите: „Великолепен лъв, дявол да го вземе!“ — но Макомбър не знаеше как Уилсън приема нещата. Не знаеше как ги приема и жена му — знаеше само, че не съществува вече за нея. Явно — беше решила.

Тя и по-рано беше вземала такива решения, но те никога не траеха дълго. Той беше много богат, щеше да стане още по-богат и знаеше, че сега вече тя никога няма да го напусне. Това беше едно от малкото неща, които със сигурност знаеше. Знаеше това, знаеше много неща и за мотоциклетите — това беше първото му увлечение, — за колите, за лова на диви патици, за риболова — пъстърва, сьомга и дълбоководни морски риби, — за половия въпрос, благодарение на книгите, многото, твърде многото книги, за тениса, за кучетата — от коне много не разбираше, — знаеше как да си пази парите, изобщо знаеше повечето неща, с които неговият свят живееше, плюс това, че жена му няма да го остави. Някога тя беше много красива и тук в Африка все още минаваше за голяма красавица, но не и в Щатите, така че не можеше да го остави и да се нареди по-добре: тя знаеше това, знаеше го и той. Пропуснала беше възможността да го остави и той го знаеше. Ако беше по-умел с жените, тя вероятно би започнала да се безпокои, че той може да си намери нова и красива съпруга, но тя го познаваше достатъчно добре, така че и тя на свой ред беше спокойна за него. Освен това той беше винаги много толерантен — това би било най-приятната му черта, ако не беше и най-отблъскващата.

Общо взето, те бяха известни като сравнително щастлива брачна двойка, една от ония, за които често се говори, че ще скъсат, но никога не скъсват и както се бе изразил един репортер от светската хроника — към своя роман, прицел на много завист и устоял на годините, те прибавяха елемент на приключение с едно сафари в страната, която бе известна под названието Тъмните африкански дебри, докато хора като Мартин Джонсън я осветиха на безброй сребристи екрани и показаха как се ходи на лов за стария Симба — лъва, за биволи, за слона Тембо, как се събират екземпляри за естественоисторическия музей. Същият репортер най-малко три пъти досега бе съобщавал, че те са пред скъсване и наистина така беше. Но те винаги скърпваха нещата. Съюзът им почиваше на здрава основа. Марго беше твърде красива, за да поиска Макомбър развод, а той имаше твърде много пари, за да се реши тя да го остави.

Беше вече три часът след полунощ и Франсис Макомбър, който бе заспал малко след като престана да мисли за лъва, а след това се разсъни и отново заспа, изведнъж се събуди, измъчван от кошмар: насън бе видял лъвът, с окървавена глава, да стои надвесен над него. Вслушан в ударите на сърцето си, той разбра, че леглото на жена му е празно. След това откритие остана буден два часа.

Накрая жена му влезе в палатката, вдигна москитовата мрежа над леглото си и се сгуши удобно.

— Къде беше? — запита Макомбър в тъмното.

— Hello! — каза тя. — Не спиш ли?

— Къде беше?

— Просто излязох навън да подишам чист въздух.

— Чист въздух! По дяволите!

— А какво искаш да ти кажа, дарлинг?

— Къде беше?

— Навън да подишам чист въздух.

— Това ли е новият термин? Ти си кучка!

— А ти — страхливец.

— Добре — каза той. — Има ли някакво значение?

— За мен — никакво. Но, моля те, да не говорим за това, много ми се спи.

— Мислиш, че всичко ще търпя.

— Да, мисля, сладкия ми.

— Грешиш, няма!

— Моля те, дарлинг, стига сме говорили. Много ми се спи.

— Бяхме се разбрали, че това повече няма да се повтаря. Ти обеща, че повече няма.

— А сега има — каза тя мило.

— Ти каза, че ако дойдем тук, това вече няма да се повтаря. Ти обеща.

— Обещах, дарлинг. И смятах, че така ще бъде. Но вчерашният ден провали цялото пътешествие. Има ли смисъл да говорим за това?

— Когато имаш коз в ръцете си, не губиш време, нали?

— Моля те, стига сме говорили. Много ми се спи.

— Аз ще говоря.

— Добре. Извинявай, но аз ще спя. — И тя заспа. Преди разсъмване тримата седнаха да закусят и Франсис Макомбър откри, че

между многото мъже, които мрази, най-омразен му е Роберт Уилсън.

— Добре ли спахте? — запита Уилсън с гърления си глас, пълнейки лулата си.

— А вие?

— Отлично — отвърна белият ловец.

„Свиня такава — каза си Макомбър, — нахална свиня.“ „Значи, го е събудила, когато се е прибрала“ — реши Уилсън, разглеждайки ги двамата с равнодушните си студени очи. Защо не държи жена си поздраво? Да не ме мисли за светец, дявол да го вземе? Да я държи поздраво. Сам си е виновен.

— Как мислите, дали ще намерим биволи? — запита Марго, като отмести настрани подноса с кайсии.

— Вероятно да — отвърна й Уилсън и се усмихна. — Защо не останете в лагера?

— За нищо на света! — отвърна тя.

— Защо не й заповядате да остане в лагера? — обърна се Уилсън към Макомбър.

— Вие й заповядайте — каза хладно Макомбър.

— Хайде, без заповеди и — като се обърна към Макомбър — без глупости, Франсис — каза Марго мило.

— Готови ли сте да тръгваме? — запита Макомбър.

— Когато кажете — Отвърна Уилсън. — Искате ли и мемсахиб да дойде?

— Има ли някакво значение дали искам, или не?

„По дяволите — мислеше Роберт. — Става адски неприятно. Значи, така ще върви отсега нататък. Щом като е така — добре.“

— Няма значение — каза той.

— Не предпочитате ли да останете с нея в лагера, а аз да отида на лов за биволи? — запита Макомбър.

— Не, не мога — каза Уилсън. — На ваше място не бих дрънкал глупости.

— Не дрънкам. Отвращавам се.

— Неприятна дума — „отвращавам се“.

— Франсис, моля те, постарай се да говориш разумно — каза жена му.

— Говоря съвсем разумно, дявол да го вземе. Яли ли сте някога такива блудкави гадости?

— Искате да кажете, че храната е лоша? — запита спокойно Уилсън.

— Не по-лоша от всичко останало.

— Овладейте се! — каза Уилсън съвсем спокойно. — Един от туземците разбира малко английски.

— Да върви по дяволите!

Уилсън стана и се отдалечи с лулата в уста, след това каза няколко думи на суахали на един от туземците, който го чакаше. Макомбър и жена му останаха на масата. Той се бе загледал в чашата си с кафе.

— Ако направиш скандал, ще те напусна, дарлинг — каза Марго спокойно.

— Не, няма да ме напуснеш.

— Опитай и ще видиш.

— Няма да ме напуснеш.

— Добре — каза тя. — Няма да те напусна и ти ще се държиш прилично.

— Аз да се държа прилично? Как можа да го кажеш? Прилично!

— Да, прилично.

— А защо ти не се държиш прилично?

— Дълго време се опитвах. Много дълго време.

— Мразя този червендалест шопар — каза Макомбър. — Не мога да го гледам.

— В същност е много мил.

— Затваряй си устата! — почти изкрещя Макомбър. В същия миг колата пристигна и спря пред палатката, където се хранеха, и шофьорът и двамата туземци — носачи на пушките, слязоха. Уилсън също се приближи и погледна двамата съпрузи, седнали на масата.

— Ще вървим ли на лов?

— Да — отвърна Макомбър и стана. — Тръгваме.

— Няма да е лошо да си вземете пуловер. В колата духа — посъветва го Уилсън.

— Аз ще си взема коженото яке — обади се Марго.

— Туземецът го взе — спря я Уилсън. Той седна отпред при шофьора, а Франсис Макомбър и жена му мълчаливо заеха местата си на задната седалка.

„Дано на този глупак не му хрумне да ме застреля в тила — помисли си Уилсън. — Жените са такова главоболие, когато човек е на сафари.“

В сивата светлина на утрото колата се спусна бавно към чакълестия брод, след това запълзя нагоре по стръмния бряг, където предния ден Уилсън бе наредил да проправят път, за да могат да излязат на хълмистата равнина отвъд, осеяна тук-там с дървета като парк.

„Хубаво утро“ — мислеше си Уилсън. Беше паднала обилна роса, колелата газеха тревата и ниските храсти, усещаше се дъхът на смачканата зеленина. Ухаеше сякаш на дъхава върбинка и той се радваше на ранното утро и свежата роса, на смачканата папрат и дървесните стволове, които се чернееха в леката утринна мъгла, а колата вървеше без път между разпръснатите дървета. Двамата бяха вече излезли от главата му и той мислеше за предстоящия лов. Биволите, които искаше да намерят, през деня се криеха в блатист гъсталак, където беше невъзможно да се стреля, ала нощем излизаха на паша из поляните и ако успееха с колата да им отрежат пътя към блатото, Макомбър би могъл да стреля на открито. Не искаше да ходи с Макомбър за биволи в гъсталаците. Не искаше да ходи на лов с Макомбър нито за биволи, нито за каквото и да било друго, но той беше ловец-професионалист и му се случваше да има работа с какви ли не чудаци. Ако днес сполучат да ударят биволи, остава им само ловът на носорози — тогава този нещастник щеше да приключи с опасните си развлечения и нещата може би ще се оправят. Няма да се заплита повече с тази жена и Макомбър ще забрави станалото. Както изглежда, не му се случваше за първи път. Нещастник. Сигурно се бе научил да преглъща такива неща. В същност никой не му беше крив, грешката беше негова.

А той, Роберт Уилсън, когато тръгваше на сафари, вземаше походно легло за двама — малко ли случаи сами се предлагаха. Ловните експедиции, които устройваше, бяха за определени клиенти — висшето общество от различни страни, нашумели имена и любители на развлечения, — жените им смятаха, че не са прекарали пълноценно и са ощетени, ако не споделят двойното легло на белия ловец. Когато бяха далеч от него, той ги презираше, въпреки че в момента някои от тях доста му харесваха. Така или иначе, от тях си

вадеше хляба и докато му плащаха, тяхното мерило за нещата беше и негово.

Всичко мереше с техния аршин, с изключение на лова. Имаше си свои схващания за това как трябва да се убиват животни и те бяха длъжни да се съобразяват с тях или да си намерят друг водач на експедиции. Знаеше, че всички го уважават за това. Все пак този Макомбър беше голям чудак. Наистина голям чудак. А жена му? Е, да, жена му! Хм, жена му. Ясно, на тази история ще сложи край.

Извърна се и косо погледна двамата. Макомбър седеше мрачен и зъл. Днес тя изглеждаше по-млада, по-невинна и свежа, не толкова като професионална красавица. „Бог знае какво й се върти в главата — помисли Уилсън. — Миналата нощ тя не бе говорила много. Освен това приятно бе да я гледа човек.“

Колата превали едно леко възвишение, продължи пътя си между дърветата, навлезе в открита равнина, подобна на прерия, и започна да я обхожда отстрани, под прикритието на дърветата; шофьорът караше бавно, а очите на Уилсън шареха по отсрещния край на тревистото пространство. Той каза на шофьора да спре и огледа мястото с бинокъл. След това му даде знак да продължи и той бавно подкара колата, стараейки се да избягва ямите и местата, изровени от дивите свине. Както гледаше в далечината, Уилсън изведнъж се обърна и посочи:

— Ето ги там!

Белият ловец бързо заговори на шофьора на суахали, колата заподскача напред, а Макомбър, вперил очи нататък, където сочеше Уилсън, видя три едри, черни животни, тромави и с почти цилиндрични туловища, прилични на големи черни цистерни, които прекосяваха в галоп срещуположния край на равнината. Тичаха вдървено, с неподвижни вратове и туловища и над проточените напред, застинали в неподвижност глави, той различи рогата им — широки, черни и леко закривени.

— Това са три стари мъжкаря — каза Уилсън. — Ще им пресечем пътя, преди да стигнат блатото.

Колата летеше с четиридесет и пет мили в час през откритата равнина и пред очите на Макомбър биволите ставаха все по-големи и по-големи, докато той започна да различава сивото, безкосмено туловище на един едър бивол, покрито с парчета изсъхнала кал: вратът

му се сливаше с плешките, рогата му бяха черни и лъскави; животното тичаше малко след другите две, които се носеха едно след друго с равномерни, устремни скокове, след това колата се заклати, сякаш бе вървяла по шосе и сега бе излязла от него; те се приближиха още повече и той ясно видя туловището на бивола, който бягаше с плавни и дълги скокове, прашния гръб, покрит с редки косми, широкия челен израстък, от който започваха рогата, издадената напред широко-ноздра муцуна и в мига, в който вдигна карабината, Уилсън изкрещя: „Не от колата, глупчо!“ Той не чувствуваше страх, само омраза към Уилсън; в същия миг туземецът на кормилото натисна спирачките, колата се плъзна напред, понесе се странично, колелата заораха и Уилсън скочи от едната страна, той — от другата, политна, когато краката му докоснаха земята, все още бягаща назад, и миг след това вече стреляше по отдалечаващия се бивол, чуваше характерния звук на куршумите, които попадаха на месо; изстреля целия пълнител, а биволът продължи да се отдалечава, накрая се сети да стреля по-напред, в плешката, и докато зареждаше карабината, биволът падна. Падна на колене и започна да мята голямата си глава, а Макомбър, виждайки, че другите две животни продължават да тичат, стреля срещу първото и го удари. Той стреля отново, не улучи, чу оглушителното „ка-ра-уонг“ на Уилсоновата карабина и видя как първият бивол пада с муцуната напред.

— А сега третия — каза Уилсън. — Това се казва стрелба!

Но последният бивол се отдалечаваше със същата отмерена крачка; Макомбър не улучи, куршумът заора в пръстта, Уилсън също не улучи и от попадението му изригна фонтан прах и пясък, след това извика: „Да вървим! Той е много далече.“ Сграбчи го за ръката, двамата увиснаха на стъпалата, колата се заклати по неравната земя и започна да настига бивола, който тичаше все така равномерно в права линия, с устремни скокове и вдървен врат.

Те го настигнаха, Макомбър изхвърли гилзата и зареди карабината, пълнителят засече, той го оправи и когато почти се изравниха с бивола, Уилсън изкрещя: „Стой!“. Колата така се занесе, че едва не се обърнаха; Макомбър скочи и успя да запази равновесие, блъсна затвора напред и стреля, като се прицели, колкото можеше по-напред, в подскачащия, закръглен, черен гръб, прицели се и стреля пак и пак, и пак и всички куршуми попадаха в бивола без всякакъв видим

ефект. Тогава стреля Уилсън, трясъкът го оглуши и той видя, че биволът залитна. Макомбър стреля отново, прицелвайки се внимателно, и животното падна на колене.

— Добре се справихте — каза Уилсън. — Блестящо. Три наведнаж.

Макомбър бе опиянен от щастие.

— Колко пъти стреляхте? — запита той.

— Само три пъти — отвърна Уилсън. — Вие убихте първия бивол. Най-големия. Аз ви помогнах да довършите другите два. Боях се да не влязат в блатото. Но вие ги убихте. Аз само помогнах. Стреляхте отлично.

— Да отидем в колата — каза Макомбър. — Искам да пийна една глътка.

— Най-напред да довършим този бивол — спря го Уилсън. Биволът бе на колене, мяташе яростно глава и когато със свинските си очи ги видя да се приближават, зарева от гняв.

— Внимавайте да не се изправи — предупреди Уилсън. — Минете малко встрани и стреляйте във врата, точно зад ухото.

Макомбър внимателно се прицели в средата на огромния, гърчещ се от ярост врат и натисна спусъка. Главата клюмна напред.

— Готово — каза Уилсън. — Точно в гръбначния стълб. Ужасни са наглед, нали?

— Да вървим да пийнем — каза Макомбър. Никога през живота си не се беше чувствувал така добре.

В колата седеше, силно пребледняла, жената на Макомбър.

— Ти беше изумителен, дарлинг — каза тя на Макомбър. — Какво лудешко надбягване!

— Страшно ли беше? — попита я Уилсън.

— Ужасно. Никога през живота си не съм изпитвала такъв страх.

— Да пийнем всички — предложи Макомбър.

— Непременно — подкрепи го Уилсън. — Най-напред мемсахиб. — Тя отпи от неразреденото уиски в плоската бутилка, преглътна и потрепера. След това подаде бутилката на Макомбър, който на свой ред я даде на Уилсън.

— Какво напрежение за нервите — каза тя. — Ужасно ме заболя глава. Не знаех, че е разрешено да се стреля по тях от кола.

— Никой не е стрелял от никакви коли — заяви Уилсън хладно.

— Исках да кажа да се преследват с кола.

— Обикновено това не е прието — каза Уилсън. — Но нямах чувството, че вършим нещо недостойно за истинския спортист. Да се носиш с кола из равнина, осеяна с дупки и други препятствия, е по-опасно, отколкото да ловуваш пешком. След всеки изстрел биволите можеха да се хвърлят срещу нас. Беше напълно възможно. Все пак по-добре не казвайте на никого. Това е забранено, ако имате пред вид тази страна на въпроса.

— Струва ми се, че е съвсем нечестно — каза Марго — да гониш с кола тези тромави и беззащитни животни.

— Наистина ли?

— Какво би станало, ако се научат в Найроби?

— Първо ще ми отнемат разрешителното. Разбира се, ще има и други неприятности — каза Уилсън, като отпи от бутилката. — Ще остана без работа.

— Наистина ли?

— Да, наистина.

— Ето — каза Макомбър и за първи път този ден се усмихна. — Сега и вие сте в ръцете й.

— Ти винаги умееш да виждаш нещата откъм забавната им страна — обърна се Марго към мъжа си. Уилсън ги изгледа. „Когато мъжът е глупак, а жената развратница — помисли си той, — какви ли трябва да бъдат децата?“ Но вместо това каза:

— Забелязахте ли, че по пътя сме изгубили един от носачите?

— Боже мой, не — каза Макомбър.

— Ето го, идва — каза Уилсън. — Нищо му няма. Сигурно е паднал от колата, когато оставихме първия бивол.

— По-възрастният от носачите се приближаваше, накуцвайки: беше с плетена шапчица, възжълто яке, къси панталони, сандали с гумени подметки, видът му бе мрачен, по лицето му се бе изписало отвращение. Приближавайки се, той извика на Уилсън нещо на суахали и всички видяха, че лицето на белия ловец се промени.

— Какво казва? — запита Марго.

— Казва, че първият бивол се изправил на крака и се скрил в гъсталака — отговори Уилсън безизразно.

— О! — каза Макомбър вяло.

— Значи, ще стане както с лъва — каза Марго, изпълнена с нетърпение.

— Съвсем няма да стане както с лъва, дявол го взел — отвърна Уилсън. — Ще пиете ли още, Макомбър?

— Да, благодаря — каза Макомбър. Той бе очаквал да се възвърне онова чувство, което го бе обзело при срещата с лъва, но това не стана. За първи път през живота си не изпитваше ни капка страх. Вместо страх, чувствуваше се тъй, сякаш летеше.

— Да отидем да видим какво става с втория бивол — предложи Уилсън. — Ще кажа на шофьора да закара колата на сянка.

— Какво смятате да правите? — обърна се Маргарет към Макомбър.

— Ще отидем да видим какво става с бивола — отвърна Уилсън.

— И аз идвам.

— Елате.

Тримата се запътиха към втория бивол, който се чернееше като тъмна маса на откритото пространство, отпуснал на тревата широкорогата си глава.

— Главата му е много хубава — каза Уилсън. — Разстоянието между рогата е почти петдесет инча.

Макомбър го гледаше възхитен.

— Има отвратителен вид — обади се Марго. — Няма ли да се върнем под сянката?

— Разбира се — отговори Уилсън. — Погледнете — обърна се той към Макомбър и посочи с ръка. — Виждате ли онези храсталаци?

— Да.

— Там се е скрил първият бивол. Носачът каза, че когато паднал от колата, биволът лежал на земята. Носачът гледал как другите два бивола се отдалечават и ние след тях. Когато обърнал глава, видял, че биволът се е изправил на крака и го гледа. Тогава побягнал с все сили, а биволът бавно се отдалечил и навлязъл в гъстака.

— Можем ли да го проследим още сега? — запита Макомбър с нетърпение.

Уилсън го погледна изпитателно. „Наистина е странен — помисли си той. — Вчера трепереше като лист, а днес окото му не мигва.“

— Не, ще му дадем малко време.

— Моля ви, нека да отидем на сянка — каза Марго. Беше пребледняла и изглеждаше зле.

Те се насочиха към колата, спряна под едно самотно клонесто дърво, и седнаха вътре.

— Възможно е да е умрял — забеляза Уилсън. — След малко ще отидем да проверим.

Макомбър изпитваше безумно и безпричинно щастие, непознато досега.

— Какво надбягване! — каза той. — Никога досега не съм изпитвал такова чувство. Чудесно беше, нали, Марго?

— Беше отвратително.

— Защо?

— Отвратително беше — каза тя ожесточено. — Не можех да го понасям.

— Знаете ли, струва ми се, че нищо вече не може да ме уплаши — обърна се Макомбър към Уилсън. — Нещо стана с мен, когато забелязахме биволите и се понесохме към тях. Сякаш се отприщи бент. Беше истинско удоволствие.

— Полезно е за черния дроб — каза Уилсън. — Какво ли не се случва с хората.

Макомбър сияеше.

— Наистина нещо стана с мен — каза той. — Чувствувам се друг човек.

Жена му не каза нищо, само го изгледа особено. Беше се отпуснала назад, а Макомбър, седнал на крайчеца на седалката, се бе навел към Уилсън, който, за да му отговаря, се бе извърнал надвесен над предното облегало.

— Знаете ли, ще ми се още веднъж да си опитам късмета срещу лъв — каза Макомбър. — Наистина вече не се боя от тях. В края на краищата какво могат да ти направят?

— Точно така — съгласи се Уилсън. — Най-много да те разкъсат. Как го беше казал Шекспир? Хубава мисъл беше. Чудесна! Да видя дали мога да си спомня. Имах навика да си я повтарям на ум. Беше нещо такова:

„Честна дума, не ме е грижа; човек умира само веднъж; всички дължим богу една смърт и каквото ще да става — оня, който умре таз година, е с чисти сметки за догодина“.

Той бе много смутен, изказал бе нещо, станало принцип в неговия живот, но за него бе винаги вълнуващо да види как някой мъж става пълнолетен пред очите му. Това не бе въпрос на години, нямаше нищо общо с двадесет и първия рожден ден. Промяната в Макомбър се дължеше на едно особено стечение на обстоятелствата при лова, на това, че трябваше да се действува незабавно и нямаше време за предварителен страх, но както и да е; важното беше, че станалото е безспорно. „Виж го ти какъв е сега — мислеше си Уилсън. — Причината е, че някой от тях толкова дълго време остават малки момчета. Понякога цял живот. И на петдесет години запазват младежките си фигури. Прословутите американски мъже-момчета. Ей богу, странен народ.“ Но този Макомбър сега му се нравеше. Чудак. Вероятно отсега нататък нямаше да позволява и рога да му слагат. Е, добре, това съвсем не беше лошо. Съвсем не беше лошо, дявол да го вземе. Нещастникът, сигурно цял живот се беше страхувал. Как е започнало — не можеше да се каже. Но сега — край. С биволите не бе имал време да се уплаши. Пък беше и ядосан. При това в кола. В колата се чувствуваше в стихията си. Отсега нататък окото му няма да мигне. Виждал бе същото на война. То променяше човек повече, отколкото загубата на девствеността. Страхът изчезваше като опериран. На негово място израстваше нещо друго. Най-важното в един мъж. Онова, което го правеше да бъде мъж. И жените го усещаха. Липсата на този проклет страх.

Свита в ъгъла, Маргарет Макомбър ги гледаше. Уилсън бе същият както по-рано. Виждаше го такъв, какъвто го бе видяла предния ден, когато разбра в какво е блестящ. Ала Франсис Макомбър бе променен и тя виждаше това.

— Чувствате ли се щастлив от това, което предстои да стане? — запита Макомбър, който все още изследваше новото си съкровище.

— Не е прието да се говори така — отвърна Уилсън, загледан в лицето на събеседника си. — Много по-модно е човек да казва, че го е страх. Освен това не забравяйте, че и в бъдеще ще изпитвате страх, при това неведнаж.

— Но чувствате ли се щастлив от това, че ви предстои да действате?

— Да — каза Уилсън. — Но стига. По-добре е да не се говори за това. Многото приказки убиват всичко. Ако много предъвкваш нещо,

не ти остава никакво удоволствие.

— И двамата дрънкате глупости — каза Марго. — Гонихте с кола тези беззащитни животни и сега си въобразявате, че сте герои.

— Моля да ме извините — каза Уилсън. — Наистина, раздрънках се. „Ето, тя усеща и вече се чувствува несигурна“ — помисли си той.

— Като не разбираш за какво говорим, защо се месиш? — обърна се Макомбър към жена си.

— Съвсем ненадейно стана ужасно храбър — каза тя презрително, но в презрението й липсваше увереност. Боеше се от нещо.

Макомбър се засмя непринудено и открито.

— Да, представи си — отвърна той. — Наистина станах.

— Не е ли малко късно? — каза Марго с горчивина. Защото години наред тя бе правила всичко по силите си и никой не бе виновен за сегашния им живот.

— За мен — не — заяви Макомбър. — Марго не каза нищо, само се сви в ъгъла.

— Как мислите, време ли е вече? — обърна се бодро Макомбър към Уилсън.

— Можем да отидем да видим — каза Уилсън. — Имате ли още патрони?

— Носачът има.

Уилсън извика нещо на суахали и по-възрастният туземец, който дереше една от главите, се изправи, извади от джоба си кутийка с патрони и ги донесе на Макомбър, който зареди пълнителя и сложи останалите в джоба си.

— Няма да е лошо да стреляте със сцрингфилда — каза Уилсън. — Свикнали сте с нея. Манлихера ще оставим в колата при мемсахиб. Туземецът ще носи голямокалибрената ви пушка. Аз пък вземам този дяволски топ. А сега да ви кажа две думи за биволите. — Той предупреждаваше Макомбър едва сега, защото не искаше да го плаши предварително. — Когато биволът напада, той не свежда главата си, а я държи протегната напред. Израстъкът в основата на рогата прикрива челото му, така че да се стреля в черепа, няма смисъл. Единственият възможен изстрел е право в муцуната. Може да се стреля и в гърдите или пък, ако сте встрани от него, в тила или в плешката. Много е трудно да се довърши ранен бивол. Не опитвайте никакви фокуси.

Избирате най-лесния изстрел. Впрочем туземците вече одраха главата. Тръгваме ли?

Той извика двамата носачи, които се приближиха, изтривайки ръцете си, и по-възрастният се качи отзад в колата.

— Ще вземем само Конгони — каза Уилсън. — Другият може да остане тук да отпъжда лешоядите.

Когато колата запълзя през откритото пространство към зеленината и храсталаците, проточили се от двете страни на коритото на сухия поток, който прорязваше равнината… Макомбър отново усети, че сърцето му започва да бие, а устата му пресъхва, но този път това беше от възбуда, а не от страх.

— Ето къде е влязъл — каза Уилсън. След това се обърна към носача на суахали:

— Следвай кървавата диря!

Колата бе обърната странично към гъстака. Макомбър, Уилсън и туземецът слязоха. Макомбър се обърна и видя, че жена му го гледа, а карабината е до нея. Той й махна с ръка, но тя не му отвърна.

Растителността пред тях беше много гъста, а почвата суха. Възрастният туземец се обливаше в пот, Уилсън бе нахлупил шапката над очите си и Макомбър виждаше червения му врат право пред себе си. Изведнъж туземецът се обърна към Уилсън, каза нещо на суахали и изтича напред.

— Той е свършил. Добре се проявихте — отсъди Уилсън, обърна се да стисне ръката на Макомбър и в момента, когато те, засмени, се ръкуваха, туземецът диво закрещя, те видяха, че той с рамо си пробива път през храстите и се движи странично, бърз като краб, а зад него бе биволът — с издути ноздри, стиснал здраво челюсти, окървавен, изпънал напред тежката си глава, вперил в тях налетите си с кръв очи. Уилсън, който беше отпред, коленичи и стреля, Макомбър също натисна спусъка, не чу изстрел, защото той се сля с оглушителния трясък на Уилсъновата пушка, видя как главата на бивола подскочи и от роговия израстък на челото се разлетяха парчета, стреля още веднъж — право в широките ноздри — видя, че рогата пак трепнаха и встрани политат откъртени парчета, не виждаше вече Уилсън пред себе си, прицели се внимателно и стреля отново, биволът вече връхлиташе върху него с цялата си маса, пушката му беше на едно равнище с приближаващата се глава и проточената напред муцуна; той видя

малките зли очи, рогата започнаха да се свеждат надолу и в същия миг почувствува как внезапно пареща, ослепителна светкавица експлодира в главата му и това бе последното нещо, което почувствува.

Уилсън бе отскочил встрани, за да стреля в плешката. Макомбър бе останал прав и стреляше право в муцуната, всеки път куршумът попадаше малко по-високо, отколкото трябва — в тежките рога, които се цепеха и дробяха като плочест покрив, а мисис Макомбър стреля срещу бивола от колата с 6,5-милиметровия манлихер в момента, когато й се стори, че още миг — той ще намуши Макомбър, и застреля мъжа си. Куршумът попадна в черепа, два инча над тила и малко встрани.

Франсис Макомбър лежеше ничком, едва на два ярда от бивола, който се беше проснал по хълбок, жена му, коленичила, се навеждаше над него, а до нея бе Уилсън.

— Смятам, че е по-добре да не го обръщаме — каза Уилсън.

Жената плачеше истерично.

— По-добре върнете се в колата. Къде е пушката?

Тя поклати глава, лицето й бе сгърчено в гримаса. Туземецът вдигна пушката от земята.

— Остави я както беше — заповяда Уилсън. След това добави:

— Иди да доведеш Абдула за свидетел как е станала злополуката.

Той коленичи, извади от джоба си носна кърпичка и покри с нея ниско подстриганата глава на Франсис Макомбър. Сухата рохкава земя попиваше бързо кръвта.

Уилсън се изправи и видя пред себе си бивола, проснат по хълбок; краката му бяха изпънати, а между редките косми по корема му пълзяха кърлежи. „Хубав бивол — автоматично отбеляза мозъкът му. — Разстояние между рогата — най-малко петдесет инча. Дори повече.“ Той подвикна към шофьора, нареди му да покрие мъртвия с едно одеяло и да остане до него. След това се запъти към колата, където жената плачеше, свита в ъгъла.

— Постъпихте чудесно — каза той с безизразен глас. — Той наистина щеше да ви напусне.

— Престанете! — каза тя.

— Разбира се, станалото е злополука. Това ми е известно.

— Престанете!

— Не се тревожете — продължи той. — Ще има известни неприятности, но сега ще наредя да направят снимки, които ще бъдат много полезни при следствието. Освен това носачите и шофьорът също ще дадат показания. Няма от какво да се боите.

— Престанете!

— Чака ни работа! Трябва да изпратя един камион към езерото да извикат по радиото самолет, който ще отведе трима ни в Найроби. В същност защо не го отровихте? В Англия така правят.

— Престанете! Престанете! Престанете! — закрещя жената.

Уилсън я изгледа с равнодушните си сини очи.

— Повече няма. Бях малко ядосан. Мъжът ви бе започнал да ми харесва.

— О, моля ви, престанете. Моля ви, моля ви, престанете.

— Така може — съгласи се Уилсън. — Щом казвате „моля ви“ — преставам.

---

[1] Наречието на северните племена банту, примесено с арабски думи — един от най-разпространените езици в източната част на Централна Африка. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.